אלא להד לישנא דאמרת פליגי בשלמא

למאן דאמר לא מעכבא הא מני ר' יהודה

היא אלא למ"ד מעכבא הא מני תני מצוה

להניח ת"ש מצוה להגריל ולהתודות לא

הגריל ולא התודה כשר וכי תימא הכי נמי

להניח אימא סיפא רבי שמעון אומר לא

הגריל כשר לא התודה פסול מאי לא הגריל

אילימא לא הניח מכלל דרבי שמעון סבר

הגרלה מעכבא יוהתניא מת אחד מהן מביא

חבירו שלא בהגרלה דברי רבי שמעון ר'

שמעון סלא ידע מאי קאמרי רבנן והכי קאמר להו אי הגרלה הגרלה ממש קא

אמריתו פליגנא עלייכו בחדא אי הגרלה

דקאמריתו היינו הנחה פליגנא עלייכו

בתרתי 🕫 ת"ש פר מעכב את השעיר ושעיר

אין מעכב את הפר במתנות שבפנים בשלמא

פר מעכב את השעיר דאי אקדמיה לשעיר

מקמי פר לא עבד ולא כלום אלא שעיר איז

מעכב את הפר מאי ניהו אילימא דאי אקדים

מתנות דפר בהיכל מקמי מתנות דשעיר

בפנים חוקה כתיב בהו אלא לאו דאקדים

מתנות דפר בפנים מקמי הגרלה ומדסדרא

לא מעכבא עיקרא הגרלה נמי לא מעכבא

ואן לא דאקדים מתנות דפר במזבח מקמי

מתנות דשעיר בהיכל ורבי יהודה היא

דאמר דברים הנעשין בבגדי לבן בחוץ

לא מעכבי והא במתנות שבפנים קתני

אלא הא מני רבי שמעון היא דאמר הגרלה

לא מעכבא ואיבעית אימא לעולם רבי יהודה

היא ונהי דבסדרא לא מעכבא הגרלה

מיהא מעכבא ואזדו למעמייהו דתניא

הגהות הב"ח

(h) גם' היינו הנחה פליגנא עלייכו בתרתי

ואזדו לטעמייהו דתניא

יעמד חי לפני ה' וכו'

מדבר ת"ש פר מעכנ

את השעיר ושעיר וכו׳

הגרלה מיהא מעכבא ת"ש שאלו תלמידיו כו"

כל"ל: (ב) רש"י ד"ה תני מלוה כו' כשר דבהא כ"ע מודו כו': (ג) בא"ד

והשעיר אשר עלה ולא

מביא כו׳ של זה העומד אלמא אין לריך: (ה) ד"ה פר מעכב כו' ולריך לחזור ולעשותה לחחר הפר אבל

השעיר אינו מעכב את

הפר אם הקדים וכו' שהיה ראוי ליקדם לה פוסלה וסדר עבודותיהן כן היא נפרשה וכו' ואחר

כך מערב הדמים ונותן על מזבח הפנימי הס"ד

ומה"ד במתנות שבפנים

הוא דקאמרינן דקדר: (ו) ד"ה ונהי דנסידרא כוי לגמרי מעכנא כיון דתנא

בה קרא:

רבינו חננאל

והא ר' ינאי דאמר דבר

הכל עליית גורל מעכבת.

. הא מתניתא [כמאן] מוקים ל)ודאי לא תימא

מצוה להגריל דמשמע

אלא אימא מצוה להניח

ואם לא הניח כשר. ת"ש

לא הגריל ולא התודה

כשר. [רש״א לא הגריל כשר] לא התוודה פסול. האי דקתני ר' שמעון לא

הגריל מהו. את חאמר לא

הברייתא האחרת, מכלל

דר׳ שמעון הנחה לא בעי הגרלה בעי. והתניא

בהדיא מת אחד מהן מביא חבירו שלא בהגרלה דברי ר' שמעון. ודחי ר' ינאי הכי, לעולם הגרלה זו

הנחה היא, ור' שמעון לא ידע האי הגרלה דתנו

רבנן מאי היא, והכי קאמר

להו אי האי דקאמריתו

היא וזו היא מצוה, אבל

עליית הגורל מעכבת, פליגנא עלייכו בתרתי שהגרלה אינה מעכבת

ואם לא התוודה פסול.

קאמריתו שהיא מצוה,

. בהא מודינא לכו דהגרלה

מיהא איתא, ופליגנא

עלייכו כהחוודה שאח לא

מעכב את השעיר ושעיר

איוו מערר את הפר רו׳.

מתודה בפרו ומגריל ונותן

. הגורלוח על השעירים

ביתו בפרו. ושוחטו ונותן

. הדם למי שממרס בו.

הקטורת ומכניס ומקטיר.

. וחוזר ולוקח דם הפר

ומזה על הכפורת ולפני

תני מצוה להניח. ה"נ הוה מני לשנויי הא מני רבי שמעון היא דאמר הגרלה לא מעכבא ואח"כ מלאתי ברייתא זו שנויה בתוספתא [פ"ג] וסמוך לה שנויה פלוגתא דבסמוך דרבי יהודה מודו דבנסינה לא תנא בה הרא אלא חדא זימנא הוא דכתיב ונתו 👚 ורבי שמעון יעמד חי וכו' ומסיח דברי רבי יהודה ורבי שמעון אומר

וכו׳ ומדסיפה ר״ש רישה לחו רבי שמעון: הא דקאמר תני מצוה להגיח. אינו מגיה הברייתא אלא פרושי קא מפרש מאי לא הגריל לא הניח הגורל: רבי שמעון לא ידע. ואם תאמר לימא דשפיר ידע ולא הגריל דרבי שמעון היינו עלה כי היכי דמפרשי נמי השתא ללא הגריל דידיה עלה אע"ג דלא הגריל דרבנן מספקא ליה אי הוי הניח או עלה וי"ל אי רבי שמעון פשיטא ליה דלא הגריל דרבנן היינו לא הניח א"כ הוה ליה למימר איהו לא עלה הגורל אבל השתא ניחא משום דמספקא ליה דילמא רבנן אמרי לא עלה וקרו ליה

לא הגריל נקט נמי לא הגריל: ואזדן למעמייהו דתניא יעמד חי בו'. פרש"י דאוידוי קאי

ואמר שיש לגרום אותו לעיל קודם ח"ש פר מעכב את השעיר ול"ג כגירסת הספרים והאי אהגרלה ומשום דהאמר אי בעית אימא ר"ש דאמר הגרלה לא מעכבא ואי בעית אימא רבי יהודה נהי דבסידרא לא מעכבא הגרלה מעכבא היכא דלא עלה הגורל כלל כו׳ ואזדו לטעמייהו דכי היכי דפליג ר' יהודה ארבי שמעון היכא דלא עלה הגורל מעולם הכא נמי פליג היכא דעלה הגורל ומת המשתלח קודם מתן דמים דשעיר הפנימי דסבירא ליה לרבי יהודה ישפך הדם ויביא שנים אחרים ויגריל עליהם בתחילה דתניא יעמד חי עד מתי יהא זקוק לחיות עד מתן דמים של חבירו ולכפר עליו דקרא הוי פירוש עד שיכפרו בחבירו ור׳ שמעון סבר חין לריך ולכפר עליו אשעיר המשתלח קאי וה"ק והשעיר אשר עלה עליו

הגורל לעואול יעמד חי עד שיכפר עליו בוידוי ואם מת הודם וידוי מביא אחר בלא הגרלה ואם מת אחר וידוי אין לריך להביא אחר אף ע"פ שלא שילחו עדיין דשילוח אינו מעכב ואם מת המשתלח קודם וידוי וקודם זריקת דמי חבירו יזרק הדם של חבירו ומביא שעיר אחר בלא הגרלה ומתודה עליו ולא יגריל אפילו למצוה דאין הגרלה אלא בשנים כדכתיב על שני השעירים ואם היה מביא שנים היה לריך לשפוך הדם או לאבד את השני די (עמו) שיעלה עליו הגורל לשם וכמו שפירש׳ דלרבי יהודה כשמת המשתלח לריך להביא שנים אחרים ולהגריל עליהם בתחילה הכי תנן לקמן בפרק שני שעירי (ד' סב.) ומסיים עלה והשני ירעה עד שיסתאב רבי יהודה אומר תמות ועוד א"ר יהודה מת המשתלח ישפך הדם ובת"כ נמי איכא בהדיא מת אחד מהם משהגריל יביא שנים אחרים ויגריל דברי רבי יהודה ומהאי קרא נפקא לן לרבי יהודה דמיד בתר פלוגתא דרבי יהודה ורבי שמעון גרסינן התם לשלח חותו שחם נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם והאי מילתא אתאן לרבי יהודה דרבי שמעון סבירא ליה מת אחד מהן מביא 633

דפר בפנים אלא זו וקתני דלא מעכבא: ומדסדרא לא מעכבא הגרלה נמי לא מעכבא. אפילו עקר לה לגמרי. אלמא איכא למאן דאמר הגרלה לא מעכבא וקשיא למאן דאמר אפילו לרבי יהודה מעכבא וכל שכן לרבי נחמיה הא מני: **דאקדים מחנות דפר**. על מזבח הפנימי כדכתיב (ויקרא טו) ולקח מדם הפר ומדם השעיר וגו' והיה לו לאחרו עד גמר מתנות הפרוכת: ונהי דבסדרא לא מערבא. הגרלה דהא לרבי יהודה לא כתיבה חוקה אדברים הנעשים בחוץ הגרלה מיהא כי עקר לה לגמרי מעכבא (1) דתנא בה קרא כדאמרן: ואודו לטעמייהו. אפלוגמא דלא החודה קאי ומיקמי מא שמע פר מעכב את השעיר גרסינן ליה: יעמד

הכפורת. ויוצא ושוחט ומכניס דם השעיר ומזה כאשר הזה מדם הפר וחוזר ונוטל דם הפר ומזה ממנו אחת למעלה וז' פעמים בהיכי פני הפרוכת. ויוצא ונותנו למי שממרס בו ונוטל דם השעיר ומזה ממנו כאשר הזה מדם הפר. ויוצא ומערה דם הפר לתוך דם השעיר ומזה על המזבח. פיר' במתנות שבפנים [בהזאות שמזה בפנים]. בשלמא פר מעכב לשעיר, שאם הקדים הזאת השעיר להזאת הפר לא עשה כלום משום דמתנות שבפנים הן, ולדברי הכל מתנות שבפנים מעכבי. אלא שעיר אינו מעכב לפר מאי ניהו, שאם הקדים הזאות של פר בהיכל קודם הזאות השעיר לפני ולפנים, חוקה כתיבה ובעינן הדברים ככתבן. אלא דאי אקדים מתנות של פר בפנים קודם שיגריל בשעיר מה שעשה עשוי, ומדכסידון (לא מעכבא) ההגרלה איתה מעכבת, מכלל שאינה עבודה ואע״פ שלא יגריל כלל כשר. קשיא לר׳ ינאי. ודחי ואמר הא ר׳ יהודה היא, וכגון שהקדים דם הפר במזבח קודם מתנות של שעיר בהיכל, וכיון דעבודת חוץ מקדש הקדשים היא, אע״ג שהיא בבגדי לבן לר׳ יהודה לא מעכבה. ואקשינן והא מתנות שבפנים קתני. ופריק אלא לעולם הגרלה היא, והא מני ר״ש היא [ד]קסבר הגרלה אינה מעכבת כלל. 3) עמדה, כי לר׳ שמעון הגרלה לא מעכבא כלל, אבל לר׳ יהודה כסידרן לא מעכבא. כלומר, ההגרלה אינה מעכבת שחיטת הפר אלא אם שחט מה שעשה עשוי ויגריל, ולעולם בעי הגרלה על שני השעירים. ואזדו לטעמייהו דתניא

אלא להך לישנא דאמרת. אליבא דרבי יהודה פליגי ואמר רבי ינאי מעכבא וכל שכן לרבי נחמיה הא מני לא רבי יהודה ולא רבי נחמיה: סני מצוה להנית. ואם לא הניח כשר (ב) ובהא כולי עלמא

> אהרן וגו' אבל בעלייה תנא בה קרא דכתיב י והקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכחיב והשעיר אשר עלה (a): ולהתודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והתודה עליו וגו': אילימא לא הנית. בההוא הוא דקאמר רבי שמעון כשר אבל עלייתו מתוד הלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: והסניה מת החד מהן. לחחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יביא שנים אחרים וילך אחד לאיבוד כדאמרי׳ בפ׳ שני שעירי (לקמן דף סב.): מבית. אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא חבירו של זה העומד (ד) ואין לריך להגריל: רבי שמעון לא ידע לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוא ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוא דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרבנן אי לא הגריל כשר דקאמריתו סיינו בעלייה דהוא הגרלה ממש פליגנא עלייכו בחדא בלא התודה: ואי הגרלה דקאמריחו היינו הנחה. אבל עלייה לדידכו מעכבא פליגנא בתרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והוידוי מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרוייהו בוידוי: פר מערב את השעיר. אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאוחרות לשל פר ועשאה קודם לפר הפר שהוא ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר

הפר (ה). וסדר עבודותיהן כך היא בפרשה בתחילה מתודה על הפר וידוי ראשון ואח"כ מגריל על השעיר ואחר כך מתודה על הפר וידוי שני ושחטו ומכנים כף ומחתה ונותן את הקטורת על האש וגומר ונותן מדם הפר על הכפורת ואחר כך שוחט את השעיר ונותן ממנו על הכפורת ואחר כך נותן מדם הפר על הפרוכת ואחר כך מדם השעיר ואחר כך מערב דמים ונותן על מזבח הפנימי: אבל השעיר אינו מערב את הפר. אם הקדים עבודת הפר והוא מן המאוחרות לשל שעיר ועשאה לפני שעיר אין השעיר שהיה ראוי ליקדם לה פוסלה: במתנות שבפנים. קאמרי דסדר הפר מעכב את השעיר: אי אקדמיה לשעיר. על בין הבדים מקמי פר לא עשה כלום: אלא שעיר אינו מעכב את הפר מאי ניהו. איזה עבודה מלינו בשעיר הקודמת לשל פר במתנות פנים דנימא עלה שאם שינה להקדים את של פר לפניה אין השעיר הראוי ליקדם לה פוסלה: בהיכל. על הפרוכת: חוקה כתיבא בהו. דהא אפילו רבי יהודה מודה דאדברים הנעשין בפנים כתיב חוקה והרי שינה זה בעבודות פנים שהרי הקדים לה את של חוץ שהיא מאוחרת לה: אלא לאו דאקדים מתנות דפר בפנים מקמי הגרלה. דשעיר דעל כרחך אינך מולא עבודות שעיר קודם מתנות

לקמן סג: [כרימות כח.
ממורה ו:], ב) [גיטין לו:
ממורה לב:], ג) [ויקרל
טון, ד) ("א אומו,

הגהות הגר"א (לא דאקדים כו׳ עד שבפנים קתני תא"מ (ועי' בת"י):

מוסף רש"י

מת אחד מהן. משעירי יוה״כ, מביא חבירו. מן יוה״כ, מביא חבירו. מן השוק, שלא בהגרלה. ייחרב זה הנוחר אם של שם הוא, דאין בעלי חיי נדחין, אע"ג דאבד בן גילו ונדחה זה חוזר ונראה ואין דיחוי אצל בעלי חיים (כריתות כח.).

תום' ישנים

מביא חבירו עמו שלא בהגרלה רברי ר' שמעון. ואית אייכ אמאי קאמר לעיל תני מצוה להנים לוקמה כרי שמעון. יייל דאכתי לא ידע למילמיה ליה לאוקומיה אליבא דכולי ליה לאוקומיה אליבא דכולי עלמא שאין זו (מימא אלא) [סברא דנימא] דר' שמעון לא ידע אי רבען הגרלה קאמרי או הנחה קאמרי. רינ״א. מקמי מתנות דשעיר בפנים חוקה רשעיר בפנים איים... בתיב ביה. דאע"ג דחוקה א כתיבה אלא בבגדי א לבן הנעשים בפנים לר׳ יהודה, מ"מ בסדר עבודות יהודה, נרימ בסדר עבודות של פנים כתיב חוקה ואין להפסיקן בעבודת חוץ. לא מעכבא ים הווא לא בעבבא הגרלה נמי לא. ואע"ג דאמרינן לקמן פ' הוליאו לו [ס, א] דאם הקדים מעשה לחברו לר' יהודה (זה מעשה) [מה שעשה] עשוי בדברים הנעשים בבגדי לבו (שאין) [שהן] מעכבות ואפילו שירים אמרינו [להלן ם, ב] אם כלה כפר אם לא כלה לא כפר, הרי איכא קרא שמעכבין הן עלמן מטעמי' דוכלה מכפר, אבל אין סדר[ן] מעכב דלא כתיב ביה חוקה, אבל הכא כיון דמתנות דפר הם בפנים וכתיב בהו חוקה והגרלה (היא) גם היא לורך פנים, אם היא חשובה לעכב ודאי היה הסדר מעכב אלא ודאי (מדבסדר) [מדסידרא] לא מעכבא כוי. הגרלה נמי לא מעכבא. וא״ח היכי מוכח מהאי תירולא דהגרלה לא מעכבא בדעבד דאיירי [חימת דחיירי בדעבד מתנות מקמי הנחה]. י"ל דאין רגילות להפסיק בין הגרלה להנחה. ה"ר יוסף. דאקדים מתנות דפר האקורם שונותו דשו במזבח מקמי מתנות שעיר בהיכל. ול״ת למלי לא תני נמי פר אין מעכב את השעיר בכי האי גוונא כגון דאקדים מתנות שעיר בהיכל מקמי מתנות דפר בהיכל דתרווייהו דברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ נינהו ואין הסדר מעכב. י"ל דעדיפא

-שאר נוספב. מינה פרץ והא תמנה שבפנים קאמר. ראבר הגרדה דא בעכבא. ואט"ג דמלי משכח שטיר מעכב את הפר, כגון שהקדים [מתנות] של פר בהיכל לשל שטיר בפנים, מ"מ ניאא ליה למיתני דשטיר אין מעכב את הפר דואפילו בזמילי דפנים משכח (ואיץ) [דאין] שעיר מעכב הפר. בדי דכבדרן אא מעכבא הגראה מיחא מעכבא. והשמא הדר גיה (אמאי) [ממאי] דמ״ד מעיקרא דאי אקדים ממנות דפר בהיכל מקמי דשל שעיר בפנים חוקה כמיבא ביה, דהוה פשיטא ליה לעיל דאע״פ דדברים הנעשים בבגדי לבן מבחוץ (מעכבי) לר׳ יהודה סדרן לא מעכבא, (ו)מ״מ כיון שמאחר סדר פנים ומפסיק בו מעכב דכמיב ביה חוקה, השתא מיהא לית ליה הך ספרא, דאי אית ליה, הכא נמי כמיבא חוקה שעושה מתנוח שבפנים מקמי הגרלה. (א"כ) [וא"מ] אמאי לא משני (מאחרים) [דאקדים] מתנוח דפר בהיכל מקמי מתנוח בשניר. [י"ל] דקאי עליה נקט [ו]בהגרלה הוה קאי. והא דאמר עולא לקמן בפרק הוליאו לו [סא, א] שעיר ששחטו קודם מתן דמו של פר לא עשה ולא כלום, ליכא לפרושי האי טעמא הואיל ומאחר עבודת פנים וחוקה כחינא ביה, אלא הוי טעמא דלורך פנים כפנים דמי, ושחיטה גופה צורך פנים היא, ונמלא שהיפך קדר עבודות פנים, והאי טעמא קאמר החם על מילחא אחרימי, אבל בהגרלה אט"פ דצורך פנים לא חיישיטן כדפרישית לעיל, וגם לא מעכבא. ועוד אומר רביט כי י"ל דלא הדר ביה (ולמאי) [ממאי] דאמר לעיל דודאי הקדמת מתנות (בפר) [דפר בהיכל] לשל שעיר בפנים ועד סותר רביט בי ייב דגם היד בים (הנתום) נתחות שבי הדגוי הקדמת מחומת נפטר) רבי בי ב שמפסיק במחנות פר ושעיר שבפנים כתיבא חוקה, אבל אם מקדים מחנות דפר בפנים מקמי הגרלה שאינו מפסיק מחנות בשום דבר בהא לא כמיבא חוקה.